

Gedragen worden of grond onder de voeten?

We staan nog enigszins aan het begin van een nieuw jaar. Hoe zal het zijn, vraag je je af. Wat mag ik verwachten? Mag ik, in wat ik onderneem en in wat me overkomt, God naast me weten, zal ik ervaren grond onder de voeten te hebben en als het nodig is, gedragen te worden? Er is over 'gedragen worden' een overbekend gedicht met de titel "Voetstappen in het zand". Twee paar voetstappen, vlak naast elkaar, want de dichteres (Margaret Fishback Powers) beschrijft de ervaring dat God aan haar zijde gaat. Behalve juist daar waar het het moeilijkst was, daar staat maar één paar voetstappen. Liefdevol onthult God in het gedicht dat Hij haar daar heeft gedragen.

Ik vind het een ontroerend gedicht. Zoals het mij in het pastoraat altijd weer ontroert als mensen die ervaring delen. Gedragen worden door God, juist als het moeilijk is. Hoe kostbaar is het om ondanks verdriet en wanhoop te geloven dat er Eén is, die niet alleen met je meegaat, maar die jou waar nodig ook draagt in Zijn liefdevolle armen. Ik wens dat vertrouwen toe aan een ieder die het moeilijk heeft. Het is ook een voluit bijbels beeld: 'Ik heb je op adelaarsvleugels gedragen' (Ex. 19:4), 'De Heer uw God heeft u gedragen zoals een vader zijn kind draagt' (Deut. 1.31). 'Dag aan dag draagt Hij ons' (Ps. 68:20).

Maar gedragen worden is één kant van de medaille. God geeft ons in de schepping grond onder de voeten om daar zelf onze weg op te vinden. Het woord 'Ga' komt 572 keer voor in de Bijbel. Het is dus evenzeer voluit bijbels om zelf op weg te gaan, met vallen en opstaan. Voor geen mens is het goed om altijd gedragen te worden, ook niet in het geloof. Geloven is een samenspel tussen God en mensen. Als het nodig is, zal Hij ons dragen. Die belofte staat. Maar op andere momenten worden wij op onze eigen voeten gezet en op weg geroepen. Om verantwoordelijkheid te dragen, om elkaar te helpen dragen en om het evangelie uit te dragen.

Daarover gaat het in een vrolijke parodie op het gedicht "Voetstappen in het zand". Onbekend wie het geschreven heeft; het stond in een column van collega Margriet van der Kooi. Met een knipoog geef ik het graag aan u door.

ZITVLAK IN HET ZAND

*Ik had een droom en zag op 't strand
Voetstappen van Mijn Heer in 't zand.
'k Liep met mijn Vader zij aan zij;
Toch zag 'k de mijne niet daarbij.*

*Wel zag ik vreemde ronde kuilen.
Benieuwd wat daar nou in kon schuilen
Vroeg ik de Here: 'Wat zijn dat?
Want ze zijn groot, ondiep en glad.'*

*"Mijn kind," zei Hij, "hoe kun je 't vragen?
Ik heb je mijlenver gedragen.
Nooit deed je één stap in geloof
En voor mijn roeping bleef je doof.*

*Niets van Mijn wil leek je te boeien.
Geen geest'lijk leven wilde groeien.
Het moest dan maar een keertje knallen,
Dus liet ik je op je zitvlak vallen.*

Want in elk leven komen tijden

*Dat je moet werken, vechten, lijden.
Leer dan te staan, of je belandt
Hard op je zitvlak in het zand.”*